

**Louise
Douglas**

ŠARLATOVÉ ŠATY

Před pětadvaceti lety záhadně zmizela.
Teď nadešel čas odhalit pravdu.

Román

ŠARLATOVÉ ŠATY

The Scarlet Dress
Copyright © 2021 by Louise Douglas
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Secká, 2023
Cover © Zhivko P. Petrov, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3957-8 (pdf)

ŠARLATOVÉ ŠATY

**Louise
Douglas**

přeložila Lucie Secká

VENDETA

S láskou věnováno Hot Tub Girls

PROLOG

Když se dítě opět probudí, panuje už tma. Ve škvíře mezi závěsy prosvítá zpoza mračen mléčná zář měsíce. Všude vládne klid a ticho. Jako před bouří. Děvčátko naslouchá chrčení vlastního dechu.

V místnosti se nic ani nepohne. V záři měsíce shlíží ze zdi v obestření stínů sádrový žehnající Ježíš. Děvčátko chce maminku, jenže ta je mrtvá. Zbyl mu po ní jen malý srdcový medailonek, který si potají schovává pod polštářem.

„Tatínku?“ zvolá nesměle. Nikdo mu neodpoví. Nastraží uši, ale neslyší nic, ani otcovo chrápání, ani ťapkání jeho malého teriéra Tripa na linu v přízemí.

Je úplně samo.

Děvčátko se s námahou posadí a vymotá končetiny z provlhlého povlečení. Krk jako by mu rozřezali žiletkami, ztvrdlé uzliny má jako dvě nateklé boule. Sklenice sice stojí u postele, ale lahev s limonádou, kterou přinesla paní deVillarsová, stojí pod Ježíšovým bedlivým zrakem na komodě na druhé straně místnosti. Pomalu a s opatrností vysune nohy z postele. Pod chodidly mu zavrzejí teplá, zprohýbaná prkna. Děvčátko hoří tak, že by se klidně mohlo roztavit jako vosková svíčka, ale

přítom se třese zimou. Zpocená noční košilka se mu lepí na kůži.

Přejde k oknu, které je ve snaze přivést do pokoje alespoň nějaký závan chladného vzduchu otevřené už celé týdny. Ruce položí na římsu. Venku vládne hustá, lepkavá čerň noci. Vzduch je prodchnutý vůní racího peří a mořských řas vyplavených na bahnitý břeh a vysušených na slunci. V dáli na vodě poblikávají světla lodí.

Mezi mraky se ze své skrýše zjevuje měsíc: jako by někdo na vlhké nebe nakreslil křídou půlměsíc a pod něj nacákal kaňky velšských vrcholků. V měsíčním svitu si děvčátko všimne, že se na břehu něco hýbe. Někdo tam je. Ve svém horečnatém stavu si na chvíli myslí, že je to jeho matka. Srdce mu zaplesá, i když hluboko uvnitř ví, že to nemůže být pravda. Sleduje, jak postava přijde k moři, napřáhne paži a cosi zahodí do dálky; když se to něco dotkne hladiny, tiše to žbluňkne. Ten někdo tam ještě chvíli stojí, zírá na moře, dokud se měsíc znovu neschová, pak se otočí a zmizí zpátky do stínů.

1

ČTVRTEK

Na planinách, kde do mořské zátoky ústilo několik říček, tančil větřík a pohrával si s rozčepýřenými chocholkami rákosí lemujícího říční břehy. Marnie Morahanová se vracela po cestě ve společnosti dvou psů: své milované Tessy a jednoho bestiálně vyhlížejícího tvora, kterému Jenna v útulku dala jméno Mister. Měl krátké nohy a hrudť tak vyboulenou, že se při chůzi spíše jen kolébal. Hlavu i krk měl zjizvené a znetvořené ještě z dob, kdy si na něm ostatní bojovní psi trénovali své tesáky. O jedno ucho přišel úplně a to druhé připomínalo potrhaný list po útoku slimáků. Na prošedivělém čumáku měl pro vlastní dobro náhubek jako z *Mlčení jehňátek*. Kdyby se k němu nějaký pes dostal moc blízko, Mister by mu šel po krku. Své poslední varování už dostal při minulém útoku – další agresivní výstup by byl jeho poslední.

Marnie měla ráda všechna zvířata, dokonce i ta, která v lidsch lásku nevzbuzovala, zrovna jako Mister. Právě taková měla úplně nejradši. To s lidmi měla problém, nedůvěřovala jim. Bylo to však oboustranné. Většina z nich ji měla za

podivínku, co nosí staré černé hadry a těžké boty, je samé tetování a piercing a hlavu má vyholenou skoro až na pleš. K tomu se tváří jako kakabus, věčně zírá do země a nestýká se s nikým kromě své nejužší rodiny, Jenny a klientů, kteří jí vodí psy na výcvik. A jak pořád mlčí jako zařezaná! Marnie věděla, že se o ní mluví jako o ztraceném případu, i hůř. Ale nijak ji to netrápilo, byla na to zvyklá. Nikdy v životě nikam nezapadala. Někdy ji trápilo, že by tím mohla uškodit své dceři Lucy, že by dcerku kvůli ní mohli začít dokonce šikanovat. Naštěstí ale byla Lucy jako sluníčko, měla spoustu kamarádů a ve škole platila za hvězdu. Svou matku brala takovou, jaká byla, a od ostatních očekávala to samé. Lucy bylo jasné, že pravděpodobnost, že se matka změní, je asi stejně tak vysoká, jako že krávy začnou létat – Marnie lidi prostě nepotřebovala a oni nepotřebovali ji.

Cesta byla samý kámen a díra plná zakalené dešťové vody. Omšelé pruhy zelené trávy byly nasáklé vodou tak, že by se daly ždímat. Cestu z obou stran lemoval živý plot, který opadal už před několika měsíci a nyní byl jen samá zčernalá haluzka. Nad ním se tyčily větrem ošlehané, pokroucené větve stromů, jimž jako by v ohbí rašilo jmelí. V zatopených klikatých kolejích, které na polích vyjel pluh, se odráželo světlo.

To ráno se vysoko na zimním nebi honila mračna. Hejno čejek prudce vzlétlo a vrhalo bílé a záhy černé odlesky. Tessy se zastavila, aby očuchala hromadu trusu, zatímco Mister upřel na Marnie své zmatené zarudlé oči bojového šampiona, kterému bylo kouzlo čmuchání cizí.

Marnie si sáhla do kapsy svého starodávného kabátu a vytáhla z něj hrst sušených sardinek. Jednu přes košík nabídla Misterovi, ale ten se stáhl – myslel si, že na něj Marnie určitě jen něco zkouší a že bude následovat trest. Marnie hodila pamlsek na zem. Mister na něj zíral, ale nehnul se ani o píď.

Co ti to provedli? říkala si Marnie. Co ti to jenom udělali?

Mister zastrčil pahýl, který mu zbyl z ocasu, mezi zadní nohy a roztřásl se.

Šli dál, Tessy se vrhla na koroptev, která se schovávala u paty živého plotu, přičemž divoce vrtěla svým dlouhým kokršpanělským ocasem. Koroptev zaskřehotala a neohrabane zatřepotala křídly, až z ní létalo rudé peří. Trojice opatrně přešla přes pražce nad struhou olemovanou vysokým stříbřitým rákosím a došla až na konec pěšiny. Marnie si připnula Tessy zpátky na vodítko, poté otevřela branku a všichni společně vešli dovnitř.

Nalevo nyní měli starou zeď, která obíhala zahradu domu rodiny deVillarsových, třípatrové gotické vily, která se oficiálně nazývala Blackwater, ale místní v Severn Sands jí přezdívali *Palác*. Napravo stál starý prázdninový kemp Channel View, který kdysi spravoval Marniin otec a kde Marnie jako dítě trávil každou volnou chvíli. Dnes už to ale kemp nebyl. Bylo to staveniště.

Kde na poli kdysi jeden vedle druhého stávaly karavany, už téměř celý měsíc rozrývaly zem buldozery a bouraly základy starého zábavního parku a kolotočů. Starodávny živý plot, jenž dříve obíhal celý kemp, byl tentam a místo něj oplocovaly místo kovové zábrany, na nichž visely cedule s nápisem *Zákaz vstupu*. Marniino staré hřiště byla nyní jen kupa cihel a plastových trubek. Stará jabloň, kterou na Marniin nátlak dělníci ještě minulý týden slíbili nepokácet, teď ležela na zemi s vyvrácenými kořeny, připomínajícími obří zabahněný strup, a větvemi bezmocně trčícími vzhůru. Marnie za to dělníky v duchu proklela. Jako malá šplhala po jejím kmeni a schovávala se nahoře v listoví. Znala každou její větev, každý hrbolek i úchyt. Jabloň jí bývala přítelem – a těch Marnie měla jen poskrovnu.

„Ten strom už stejně umíral,“ řekl stavbyvedoucí Gabriel Romanescu, když ho s tím Marnie konfrontovala. „Zdravej strom by k zemi tak snadno nešel.“

Marnie na strom upřela pohled – větve, které jí bývaly náručí, nyní připomínaly jen zpřelámané kosti.

„Mrzí mě, že vás to tak sebralo,“ dodal Gabriel v pokusu vyplnit nastalou chvilku ticha, o což se při hovoru s Marnie snažil zpravidla každý. „Stromy kácím nerad, ale někdy holt není zbytků.“

Když se teď Marnie přiblížila ke starému vchodu do kempu – štěrkové cestě prorostlé plevellem, nad níž se v půlkruhu tyčila polorozpadlá cedule s jeho názvem –, najednou si uvědomila, že něco je jinak. Čelisti zemních strojů stály bez hnutí, motory vypnuté. Na místě, kde kdysi stávaly kolotoče, se v reflexním pracovním oblečení srocovali dělníci. Sálala z nich nejistota, kterou dále umocňovalo nastalé ticho.

Marnie dala psům mlasknutím povel, aby se jí drželi u nohou. Gabriel Romanescu v reflexním oblečení a helmě, fáračky celé od bláta, stál vedle policejního auta zaparkovaného u východu. V ústech mu hořela ubalená cigareta, jejíž kouř mu šel přímo do přimhouřeného oka. Obě ruce zaměstnával datlováním zprávy na mobilu. Když se Marnie přiblížila, vzhlédl, ale pak oči zase sklopil.

Marnie se zastavila kousek od něj. Nemusela říkat vůbec nic – hned mu bylo jasné, že jí vrtá hlavou, co se stalo a proč se nepracuje.

„Nemůžu vám nic říct,“ řekl, aniž odtrhl oči od telefonu. „Je to důvěrný.“

Marnie vyčkávala. Gabriel pohlédl nejdříve na ni a potom zpátky na telefon. Vytáhl si cigaretu z úst, prohlédl si ji a pohodil do bahna.

„Na místě, kde bývaly kolotoče, jsme našli zakopaný nějaký kosti,“ řekl. „Myslíme si, že jsou lidský.“ Na chvíli se odmlčel a opravil se: „Je to na nich jasně vidět. Ale nemáme o tom mluvit. Všechno se to musí řešit přes ústředí.“

Marnie mlčela. Od moře přivanul chladný vánek. Přimhouřila proti němu oči.

„Snad jsou ty kosti starý,“ dodal Gabriel. „Snad tu už pár stovek let leží. Do pohřebišť jsme už párkrát kopli. Jednou jsme našli nějakéj starověkej hřbitov. Univerzity se z toho mohly zvenčnout. Museli jsme zastavit práce.“

Marnie se přes Gabrielovo rameno zahleděla do prázdninového kempu a uviděla ho ve světle jeho původní slávy: plný lidí, barev a hlaholu, děti hrající mezi karavany kriket, kouřící grily, hrající tranzistoráky, smích, pokřikování a cákání vody v bazénu. Viděla, jak k ní kráčí Alice Langová, mladá žena z karavanu 49, ve svých citronově žlutých letních šatech, blond vlasy s tmavými odrosty sepnuté tak, aby jí nepadaly do tváře, mašle na espadrilkách do kříže ovázané kolem lýtek.

Ačkoliv Gabriel stále mluvil, Marnie ho už neposlouchala. Za zády se mu usmívala Alice, mávala na Marnie, ale ta jí pozdrav oplatit nemohla, neboť v rukou třímala plastový koš s Aliciným prádlem. Toho dne bylo parno, slunce pražilo a rozzařovalo flitry na šarlatových šatech, které ležely v koši úplně nahoře. Byl to den na konci srpna před téměř pětadvaceti lety. Marnie Morahanová, které bylo deset let a dva měsíce, byla nemocná, a třebaže to tehdy ještě netušila, právě se chystala Alice zradit. A už nikdy nebude mít šanci svou zradu odčinit, protože právě onoho dne Alice Langová zmizela.

2

Will Jones byl ve vlaku o jednom vagonu, jedoucím ze stanice Bristol Temple Meads do stanice Severn Sands, jediným pasažérem. Seděl u okna, pohupoval nohama, bolela ho hlava a cítil se mizerně.

Do svého rodného města se vracet nechtěl, ale dlužil to Alice. Kdysi jí slíbil, že by pro ni udělal cokoli, a myslel to tehdy upřímně. Pořád to myslel upřímně. S Alice nikdy neměl na vybranou. Téměř čtvrt století zcela propadal beznaději, ale nyní si předsevzal jasný úkol: dohnat jejího vraha ke spravedlnosti.

Díval se, jak na něj z umazaného okna zírá jeho vlastní odraz, zatímco se ubíhající krajina za sklem zplošťovala. Alice byla mrtvá. Této skutečnosti se už nedalo dál vyhýbat. Kdesi hluboko v sobě tušil, že už se Alice nikdy nevrátí, ale dokud pro její smrt nebyl jediný konkrétní důkaz, maličká naděje v její návrat v něm přece jen přežívala. Ještě do dnešního dne si stavěl vzdušné zámky, hledal její tvář mezi pasažéry v metru, představoval si jejich náhodné setkání v restauraci nebo v parku, k němuž si sepsal následující scénář: *Alice? – Wille?*

Panebože, jsi to vážně ty? Snil o jejich společné budoucnosti. Teď byl ale plamínek jeho naděje zadusán. Alice byla mrtvá, sprovedena ze světa tím nejkrutějším způsobem – vraždou. A Willa už stravovala jen jediná touha: dohnat Guye deVillarse ke spravedlnosti.

Protože to Guy zabil Alice.

Will ho vždycky podezříval. A teď o tom už neměl sebe-menších pochyb.

O nálezu Aliciných ostatků ho informoval Tony Costello, Willův starý kamarád z vysoké školy. Tony, policejní detektiv pro oblast Avonu a Somersetu, o Willovi a Alice věděl – stejně jako všichni Willovi kamarádi i on slyšel příběh o jejich společně stráveném létě snad stokrát. Věděl, že Willa nějakou dobu podezřívali z toho, že Alice ublížil. Přestože se našel svědek, který tvrdil, že tu noc, kdy Alice zmizela, ji viděl kráčet samotnou směrem k moři, na Willa se ukazovat nepřestalo. Když policie od vyšetřování upustila, Will se snažil vrátit svůj život do normálních kolejí. Ale hanba z podezření, že ublížil dívce, kterou miloval, ani zášť k těm, co jej obviňovali, z něj nikdy nevyprchala. Stejně jako zármutek z jejího odchodu. Tonymu bylo nadmíru jasné, že Willova kariéra i vášeň pro nevyřešené zločiny měly své kořeny právě v jeho posedlosti záhadou jménem Alice.

U zprávy, kterou mu dnes ráno Tony telefonoval, nešlo chodit kolem horké kaše, a tak se o to ani nesnažil.

„Říkal jsem si, že určitě budeš chtít vědět,“ řekl Willovi po pár zdvořilostních frázích, „že v Severn Sands vykopali lidské ostatky.“ Na chvíli se odmlčel a poté dodal: „Ostatky mladé, drobné ženy.“

Willovi vyschlo v hrdle. Olízl si rty a snažil se zklidnit dech.

„Wille? Jsi tam?“

„Ano. Jo. Jsem tu. Už je... už ji identifikovali?“

„Ještě ne.“

„Takže nevíte...“

„I když to zatím nemůžeme potvrdit se stoprocentní jistotou, všechno nasvědčuje tomu, že to Alice Langová bude.“

Následovalo dlouhé ticho.

„Kde?“ zeptal se Will konečně. „Kde v Severn Sands ji našli?“

„V tom starém prázdninovém kempu. Konkrétně na místě, kde stávaly kolotoče.“

Will zasténal. Napřáhl volnou ruku, aby neztratil balanc.

„Vím, že je to pro tebe těžký, kámo,“ řekl mu Tony soucitně, „ale aspoň konečně dojde klidu. Konečně se to vyřeší.“

Will se dlaní opíral o černé kachličky v kuchyni. Představoval si, jak se Alicino tělo choulí v hrobě, jak její bledá kůže v měsíčním světle kontrastuje s tmavou půdou.

Tony pořád ještě mluvil.

„U krčních kostí byl stříbrnej řetízek. Jeden z přívěsků je písmeno A. Další je malá stříbrná vlaštovka. Neříká ti to něco?“

Will si vybavil, jak ten maličký kovový ptáček hnízdil vedle písmena A v Alicině krční jamce, jak se jí vyjímal na snědé kůži a blýskal se na slunci. Vzpomněl si, jak se ho dotkla prsty, otočila se na něj a řekla: „To je dokonalý, Wille!“

„Wille?“ ozval se Tony. „Wille? V pohodě, kámo? Jsi v pohodě?“

≈ ≈ ≈

Tony se mu dovolal zrovna ve chvíli, kdy byl Will doma a připravoval své přítelkyni Saoirse espresso. Saoirse pracovala v nakladatelství – tak se potkali – a většinou dojížděla do kanceláře přes celý Londýn. Včera ovšem nejspíš chytila nějakou chřipku, a tak se rozhodla, že dnes bude pracovat z domu. Za běžných okolností by se Will mohl sebrat a nikomu nic neříct, ale když v bytě byla Saoirse, musel přiznat, že si balí věci, protože se vrací do Severn Sands.

„Proč?“ zachraptěla a přitiskla si k nosu kapesník, zatímco Will cpal nabíječku na notebook do boční kapsy batohu. „Proč se tam vůbec vracet? Vždyť se tím nic nezmění.“

„Musím tam být, tam, kde k tomu došlo, jediné tak o tom budu moct psát.“

„Proč nemůžeš psát odsud?“

„Protože by to nebylo autentický.“

Saoirse na něj vrhla pochybovačný pohled. Okraje nosních dírek měla zrudlé.

„Musím tam být, dlužím to Alice,“ dodal Will.

„Dlužíš to Alice?“

„Ano.“

Saoirse se kousla do rtu, aby o Alice neproněsla něco nepěkného. Stejně jako ostatní Willovy bývalé přítelkyně si i Saoirse myslela, že by měl na Alice zapomenout a jít dál, ale vzhledem k odvíjející se tragédii ho těžko mohla ještě popíchnout. Místo toho mu věnovala zasmušilý pohled. Upřímně, nevypadala zrovna nejlépe, byla bledá a měla skleněné oči. Na parapetu se kouřilo z hrnku kávy. Willovi bylo jasné, že se ho Saoirse sotva dotkne. Byla to jedna z věcí, které ho na Saoirse vytáčely: neustále dělala pití nebo se ho dožadovala, ale nikdy je nevypila. Will ustavičně vyléval do dřezu zpola plné hrnky vystydlé kávy.

„Ty nejedeš pryč kvůli Alice. Ty si chceš odpočinout ode mě, vid', Wille?“ řekla.

„Cože?“

„Děláš to samý jako vždycky, když jde do tuhýho: radši od toho dáš ruce pryč, než aby ses tomu postavil čelem.“

„Ježiši, Saoirse, tohle s tebou nemá nic společnýho.“

„Vím, že poslední dobou to bylo složité, ale...“

„Saoirse...“

„... každý pár má svoje tmavý a světlý chvíle. Proč radši nezůstaneš, probereme to a zkusíme to vyřešit a nějak se pohnout dál.“

„Prosím tě, Saoirse! Jak to vůbec můžeš říct? Alice je mrtvá!“

Následovalo několik vteřin ticha. Slyšel, jak Saoirse při dýchání píská v plicích. Pokračoval v balení a strkal věci do batohu.

Zkusila na to jít jinak. „Co když mám nějakou vážnou nemoc?“

„Máš přece telefon. Ciara a Finn jsou tu do deseti minut.“

„Nechápu, že mě tu necháš v takovémhle stavu samotnou.“

„To dáš,“ ucedil Will.

Saoirse se k němu otočila zády a vykráčela z místnosti, praskla za sebou dveřmi a Willa se na chvíli zmocnil pocit viny, který ovšem nebyl natolik silný, aby se vydal za ní. Byli spolu osmnáct měsíců, což představovalo jeden z nejdelších Willových vztahů. Poslední dobou Willa zachvacoval dusivý pocit, který obvykle míval, když se schylovalo k rozchodu. Když se takový pocit dostavil, nemělo už cenu tu agonií dál prodlužovat. To už to Will a xy měli spočítané a mohli se klidně každý vydat svou vlastní cestou. Svou emocionální energii nyní potřeboval investovat výhradně do Alice a jejího vraha. A nechtěl, aby se mu jeho city k Saoirse či ke komukoliv jinému pletly do cesty.

≈ ≈ ≈

Ve zlomku vteřiny Willovy myšlenky utekly zpátky k Alice.

Ačkoliv byla pryč, přišla mu tak přítomná, jako by seděla ve vlaku vedle něj, ta malá neposeda, všechny ty náramky, náušnice, lenonky, řetízek na noze, tetování. Co s tím všudypřítomným, dotírajícím, vysmátým přízrakem bude nyní? To zmizí? A pokud ano, tak co zbyde Willovi? Co zbyde z něj?

3

Pravdivost teorie, že Alice utonula, utvrdily její šarlatové šaty nalezené na břehu zátoky. Uvěřila jí i Marnie.

Na pobřeží chodívala jako dítě často a házela do vody květiny. Když zavřela oči a soustředila se, měla neochvějný pocit, že je jí Alice nablízku. Sem tam dokonce v proměnlivé mlze nad zátokou i v odrazech na její hladině viděla Alicinu tvář. Často se jí o Alice zdávalo – v jejích snech bylo moře i Alice jedno a totéž. Dokázalo ji to určitým způsobem ukonejšit. Pokud byla Alice součástí zátoky, pak stále existovala – neodešla docela.

Ale nic z toho nebyla pravda: ani pocity, ani vidiny, ani sny. Alice kemp nikdy neopustila. Nechali ji tam ležet jako smetí, jako bezvýznamné nic.

U cesty kousek od křižovatky s cestičkou, která by Marnie a psy dovedla domů, zastavilo velikánské vínové auto. Dveře na straně spolujezdce se otevřely a vystoupila z nich blondatá žena.

„Promiňte,“ zvolala, „můžu vás na chvíli zdržet?“

Marnie se zmocnila obvyklá panika – jak vykomunikovat, že ze sebe nedokáže vypravit ani hlásku? S blondýnou

ale navázala oční kontakt, a tak už nešlo předstírat, že si jí nevšimla. Čekala, až k ní žena dojde. Byla nádherná, výrazně nalíčená. Na rty se jí lepily pramínky vlasů. Odhrnula je pryč a usmála se, ale zároveň si Marnie přeměřila od hlavy až k patě, aby ohodnotila její vzhled a zaškatulkovala si ji. Tak kterou nálepkou jí přisoudí tentokrát? Gotička? Křupan? Podivín?

„Strašně moc se omlouvám, že vás otravuju,“ spustila žena a upřímnost svých slov ještě podtrhla široce rozevřenými očima, „já jsem Xena Willsová z televizních novin. Snažím se najít někoho, s kým bych mohla udělat rozhovor o tom starém prázdninovém kempu Channel View. Neznáte někoho takového?“

Marnie zakroutila hlavou.

„Aha...“ úsměv se ženě na několik okamžiků z tváře vytratil, ale záhy se opět rozzářil. „Vy venčíte? Tak to musíte být místní! Jste tu místní? Ano? Paráda! A nechtěla byste být v televizi? Upřímně to nezabere víc než pět minut, položím vám jednoduché otázky a budeme vám nesmírně vděční.“ Usmála se, co nejpřesvědčivěji to šlo. Marnie ustoupila o krok dozadu. Měla stažené hrdlo jako vždy, když se s ní snažil bavit někdo cizí. Dotkla se rtů a zakroutila hlavou s nadějí, že ji žena pochopí.

„Copak je?“ zeptala se jí žena. „Co se děje? Vy nerozumíte anglicky? Ach! Vy jste hluchá?“

Marnie přikývla, protože to tak bylo jednodušší, pak se otočila a odkráčela spolu se psy pryč. Žena se nevěřicně uchechtla, načež řekla něco svému kolegovi. Marnie zaslechla jen slovo *mešuge*.

Ty myslíš, že tu s tebou bude někdo mluvit? Tak to hodně štěstí, pomyslela si Marnie.

V Severn Sands se stále povídalo o tom, co se dělo, když se do města po zmizení Alice Langové nahrnuli novináři, i o tom, jaké pak vycházely titulky.

Tina Trussová, která v Channel View uklízela na poloviční úvazek, poskytla rozhovor sympatickému mladému muži, který tvrdil, že je na volné noze, ale nakonec se z něj vyklubal redaktor plátku *News of the World*. Tina v rozhovoru vyžvanila všechny klepy, které se o Alice Langové a kempu kdy doslechla. To dalo vzniknout reportážím o vyměňování manželek, provizorních bordelech a prostitutkách pronajímajících si karavany, v nichž během letní sezony „obšťastňovaly kunšafy“. Místní to Tině nikdy neodpustili, i když se dušovala, že ji napálili a že její slova vytrhli z kontextu.

Marnie s Tinou dokázala soucítit jen do určité míry. Poté, co rozhovor vyšel v novinách, si nechali Trussovi nainstalovat nová okna a přední fasádu domu si nechali obložit umělým kamenem, který se v ulici plné hrubých omítek výrazně vyjímal. Pokaždé když Marnie procházela kolem (ačkoliv se Trussovi už dávno odstěhovali), vzpomněla si na ty hrůzy, co Tina o Alice navykládala, i na to, jak její zrada zahanbila celé město.

4

Čím víc se Will blížil k Severn Sands, tím intenzivnější se ho zmocňovala panika. Byl by udělal cokoli pro to, aby mohl Alicině příběhu obstarat šťastnější konec. Za jeden jediný den, jedinou hodinu, dokonce i jedinou minutu s ní by se vzdal celého zbytku svého života.

Kéž by se jen tehdy choval jinak. Kéž by jen tolik nežárlil.

Will chápal, že se mu nyní naskytla poslední příležitost, aby vše napravil. Na to, aby se zbůhdarma oháněl obviněními, nebyla vhodná doba. Musel se soustředit na fakta. Forenzní důkazy už tam dávno nebudou, a tak bude muset najít jiný způsob, jak dokázat, že za smrt Alice Langové je zodpovědný Guy deVillars.

Ne že by Will neměl dost času si svou strategii řádně promyslet. V hlavě už přes dvacet let spřádal plány, že o Alice napíše knihu. Už měl i název: *Dívka z karavanu 49*. Kniha bude přirozeně začínat objevem z dnešního rána a končit popisem soudního procesu s Guyem deVillarsem. Až soud uzná Guye vinným z vraždy, Will bude u toho. Teprve pak se to celé uzavře.

Ted' ho ale čekala práce. Vzhledem k absenci hmatatelných stop i ke skutečnosti, že policie začínala od píky, si důkazy

bude muset sehnat Will sám. Když Alice pobývala v Severn Sands, znali ji i jiní lidé. Pan a paní deVillarsovi, Guyovi rodiče a vlastníci prázdninového kempu, by sotva prozradili něco, co by mohlo jejich syna usvědčit, ale Willově matce Angharad paměť ještě výtečně sloužila. Zrovna byla na Mallorce. Stačilo jen zvednout telefon.

Byli zde ještě dva další klíčoví svědci: správce parku John Morahan a jeho dcera Marnie.

Marnie.

Když na ni Will pomyslel, zmocnil se ho nepříjemný pocit. Vlastně dva. Stud a vina. S Marnie Morahanovou se vpravdě už nikdy nechtěl setkat.

Aby se nějak rozptýlil, začel se do titulků novinových článků, které si za ta léta vystříhl a uschoval.

V zábavním parku zmizela mladá žena.

U karavanu, v němž pohledná Alice přebývala, byly slyšet „zvýšené hlasy“.

Naše problematická dcera: zpověď Aliciných rodičů.

Alice mluvila o sebevraždě: odhalení spolužačky.

A nejnovější z nich:

Záhada v prázdninovém kempu: Jaký osud doopravdy potkal Alice Langovou?

Jednalo se o článek inspirovaný prostředníkem, jenž tvrdil, že Alice svou smrt v zátocě nafingovala a utekla s bandou kočovníků. Taková teorie už tu jednou byla.

Zítřka v novinách vyjdou další články, další spekulace. Doplní je obrázky, které v redakci naaranžují tak, aby vedle sebe stály snímky staveniště a přelidněného, hédonistického parku z dní jeho největší slávy. A jako metaforu životní cesty dají do pozadí most přes řeku Severn. Lidé, co Alice neznali, si k ní

budou na internetu vyhledávat obrázky a informace. Budou o ní psát komentáře – některé budou soucitné, jiné zas kritické, další kruté. Budou si dělat vlastní domněnky a úsudky. Budou se chovat, jako by jim Alice patřila, i když ona nepatřila nikomu. Její pravou podstatu chápal jenom Will Jones.

V telefonu měl uloženou její fotku, která se mu líbila ze všech nejvíc. Seděla na ní na schodu před dveřmi do karavanu 49 a mezi koleny měla cedník. Trhala stopky jahodám, které jí na své zahrádce natrhal John Morahan. Dívala se na Willa zpoza rámečků svých slunečních brýlí s hravým výrazem ve tváři a s rukama ověšenýma náramky. Na sobě měla bikini v barvě mandarinek, v nichž vynikalo její tmavé opálení a ladná, drobná postava. Willovi se fotka nelíbila proto, že byla sexy – přestože rozhodně byla –, ale protože Alice tak vystihovala. Hravou, živelnou, šťastnou.

Když ji takto vyfotil, byli už milenci. Alice a Will. Milovali se. A to odpoledne, to jahodové odpoledne, se Will díval, jak si Alice ze špiček prstů olizuje ovocnou šťávu, a přemítal, jak je možné, že se mu z toho všeho štěstí nerozskočilo srdce. Už nikdy totiž nezapomene na to, jak Alice na tvář dopadal sluneční svit, jak si za ucho zastrčila pramínek vlasů, ani na tu přesladkou chuť jahod, kterou jí vzal.

Bylo to dokonalé, ostatně jako všechny jejich společně trávené chvíle. Tedy dokud se mezi ně nezačal vměšovat Guy deVillars a všechno nezkazil.

Tři týdny – ode dne, kdy Alice přijela do prázdninového kempu Channel View, téměř až do jejího zmizení – žil Will ve stavu nádherného napětí. Pomalu nespál, převaloval se pod peřinou sem a tam v chatě, kde bydlel spolu s matkou, zatímco ona, Angharad, chrápala na druhé straně zdi. Dny byly k zalknutí, a tak chodil běhat až za svitu měsíce a přes zákaz plaval v místním bazénu. Během dnů přerýval květinové záhonky paní deVillarsově, třebaže půda byla suchá a tvrdá, a pak postával u zátoky a házel kameny do vody, hlavně aby

se zbavil tlaku, který v něm kvůli Alice rostl, aby se unavil a dokázal usnout. Celé tři týdny nemyslel na nic jiného než na ni, byla v každém jeho snu. Každou vteřinu dne mu zaplňovala touhou jako neukojitelnou žízní, jako svrběním, jako bolestí, jako vtíravou písničkou. Tři týdny se nacházel ve stavu na pomezí blažených muk a mučivé blaženosti, které byly buď nebem, nebo peklem, ale nic mezi tím, a celou tu dobu na Willovo štěstí šlapal jenom Guy deVillars a to, jak na Alice zíral a jak se k ní snažil vlísat a vstoupit mezi Willa a dívku, kterou miloval.

Za Willovu hádku s Alice toho posledního večera mohl Guy. To kvůli němu se rozešli ve zlém.

Will ve skutečnosti nikdy nevěřil tomu, že se Alice utopila, a to ani poté, co paní deVillarsová našla Aliciny šarlatové šaty na břehu zátoky. Alice by to nikdy neudělala. Snazší pro něj bylo věřit, že utekla s těmi kočovnými. Sice uznával, že Alice bojovala s hromadou vnitřních démonů, ale věděl, že v jádru byla optimistkou. Věřila, že ji čeká zářná budoucnost: Will neznal nikoho, kdo by život miloval víc než ona. Každým atomem svého těla toužila Alice Langová po životě, což činilo její vraždu o to krutější.

Právě proto bylo zásadní, aby byl viník dohnán k spravedlnosti.

5

Chalupa, v níž Marnie Morahanová bydlela se svou dcerou Lucy a nejroztodivnější směsicí zvířete, se nacházela na Holm Chapel Lane na okraji městečka Severn Sands. Byla to úzká ulička, z obou stran lemovaná trnkovým živým plotem s tmavými zimními bobulemi, které se scvrkly a seschly, protože je nikdo nesezobal. To odpoledne se soumrakem pomalu šinul traktor, který mechanickým ramenem zastříhával vršek keřů, aby se do nich mohli zahnízdit ptáci. Na poli se na jedné straně páslo stádo volů a na druhé se zakulacovaly ovce březí s jarními jehňaty.

Marnie vešla do chalupy, rozsvítila a do kamen vhodila poleno. Fenku Tessy zavřela do kuchyně a šla se postarat o Mistera, který měl pelech v krmírně ve stájích vzadu za chalupou. Než Mistera zachránili, celý svůj život strávil v kleci. Domácí prostředí mu přišlo nesmírně komplikované a děsivé a raději měl strohost a předvídatelnost krmírny, kterou tvořily holé zdi a zamřížované okno. Marnie mu ráda dopřála odpočinek tam, kde mu bylo nejpříjemněji. Do místnosti dala kamínka a betonovou podlahu pokryla koberečky a dekami. Zrovna ho chumlala do pelechu, když

vtom jí v zadní kapse kalhot začal zvonit telefon. Volala Jenna.

„Čau Marnie, jsi OK, zlato?“

Marnie bokem zavřela dveře do krmírny a zvenku je zajistila závorou. Poslala jí palec nahoru a vracela se k chalupě. Tessy se předními packami opírala o sklo na zadních dveřích, až ho celé umazala od bahna. Když spatřila paničku, začala o sklo škrábat, hopkat na zadních a samou radostí vrtět celým tělem.

„Slyšela jsem, co se našlo v tom kempu,“ pokračovala Jenna. „Chtěla jsem se jen ujistit, že jsi v pohodě. Musel to pro tebe být strašnej šok. Tys tu holku znala, ne?“

Marnie se vrátila k Tessy. Poklekla k ní, aby jí fenka mohla olíznout obličej. Tessy kolem ní pobíhala kolem dokola, což Marnie nesmírně uklidňovalo. Jenna mluvila dál.

„Můj ty skutku, to je taková hrůza! Jakože jestli ji zakopali, tak ji předtím určitě i zamordovali, že jo? To budou muset ten případ znova otevřít. Myslíš, že se sem zase sletí všichni ti novináři? Máma říkala, že novináři tehda lezli i do popelnic a tak. To nám ještě scházelo, co? Kemp zavřenej, buldozery a sklápěče všude roznášej bahno a teď tu ještě začne čmukat nějaká novinářská sebranka. Co když se ukáže, že ji nakonec opravdu zabil někdo místní? Co pak, Marnie?“

Marnie zašla do kuchyně, mobil si zastrčila mezi ucho a rameno a napustila Tessy do misky vodu z kohoutku.

Jenna málokdy čekala na Marniinu odpověď. Pokračovala dál: „Tvůj tatka tam dělal, ne, v tom kempu? To ho tehdy určitě vyslýchali, že jo? To si bude určitě na všechno pamatovat. Radši ho před těma novinářema varuj. Půjdou po něm, Marnie, dej na mě, když ji pohřbili zrovna tam, kde byl správcem a tak. Půjdou po všech, co si na něco ještě pamatují, hlavně po chlapech. Protože to určitě udělal chlap, no ne? Pokud to teda neudělala ženská. A obvykle je to někdo, koho ta oběť znala. Skoro vždycky. Já mám o těchhle věcech

načteno. Budou to na někoho chtít hodit. Někdo takovej je vždycky potřeba.“

Následovala chvíle ticha, během níž k Marnie doléhal Jennin dech a kroky. Z nedalekého kňučení a vzdáleného štěkotu usoudila, že Jenna je v útulku a přechází z jedné budovy do druhé.

„Každopádně,“ pokračovala Jenna, „jestli tímhle budu žádat moc, tak řekni prostě ne, ale dneska k nám přivedli jednoho vořecha, fenku, kterou našli v bunkru ve vesničce Catbrain. Je ve strašném stavu, Marnie. Zrovna stojím před jejím kotcem a ona sedí v rohu úplně u zdi a celá se klepe, brouček jeden. Já si ji domů kvůli kočkám vzít nemůžu a Mina má mimino. Jakože zůstat tu může, ale když ji tu takhle vidím, láme mi to srdce. Moc by se ti líbila, Marnie, vím to, a doma s Tessy by byla úplně v pohodě. Je to takový zlatíčko, ale vím, že sis už vzala Mistera, takže jestli by to bylo moc...”

Marnie jí poslala palec nahoru.

„Vezmeš si ji? To je skvělý! Máš čas teď? Ne? Tak později. V sedm? ... V osm? V půl devátý?“

Usmívající se smajlík.

„Tak jo. V osm třicet. Díky, Marnie. Díky moc. Jsi hvězda. Já věděla, že mě nezklameš. Uvidíme se později. Zamiluješ si ji, slibuju. Určitě si ji budeš chtít nechat. Nebudeš se jí chtít vzdát.“

Marnie to položila a mobil odložila na linku. Pohlédla na svou prosvětlenou, útulnou kuchyň. Stěny chalupy měly šedomodrou barvu, vyjma jídelny, která byla petrklíčově žlutá, a všechny pokoje byly plné barev a věcí, jež Marnie nastrádala jako talismany štěstí: jedlové šišky a oblázky, kousky naplaveného dřeva ze zátoky, skici všemožných psů, které kdy vlastnila nebo o které se starala, trofeje, které spolu s Tessy vyhrály na závodech v agility, a jiné, které vyhrála zase Lucy se svým poníkem Scrumpym při jezdeckých kláních a na

oblastních přehlídkách. Na římse nad kamny stál zarámovaný obrázek asi čtyřleté Marnie a její matky Denise. Štíhlounká Marnie na sobě měla bílé šaty, sandálky a kotníkové ponožky, vlasy měla sepnuté plastovou sponkou a stydlivě se usmívala opřená o Denise, která seděla na bobku a rukou objímala svou dceru. Fotil je Marniin táta. Byla to jedna z mála věcí, které jí po Denise zůstaly, spolu s jejími vlastními vzpomínkami, krabičkou, kterou si schovávala na dně šatní skříně, a medailonkem, který našla zastrčený u sebe pod polštářem toho dne, kdy matka zemřela.

John Morahan většinu matčiných fotek spálil. Naházel je spolu s jejím oblečením a knihami do spalovací pece na zahradě za správcovským domkem krátce po pohřbu. Spálil by i všechno ostatní, kdyby se nezjevila Angharad Jonesová a nezastavila ho.

„Prosím tě, John, co to děláš? Co když někdy v budoucnu budeš mít sentimentální chvíli? Nebo co když,“ významně pokývla směrem k Marnie, „se bude chtít o svojí mámě něco dozvědět? Co pak?“

Angharad sbalila zbytek Denisiných osobních věcí: boty, kosmetickou taštičku, lahvičku parfému z okenního parapetu v koupelně a těch pár knih, co zůstalo ležet na policích. Dala je všechny do krabice a tu odnesla k sobě do chaty. „Kdybys něco chtěla, broučku, tak přijď a popros o to tetu Angharad, ano?“ řekla malé Marnie a štípla ji do brady.

To, že fotografie byly pryč, Marnie nijak zvlášť netrápilo. Denise před objektivem nikdy nebyla sama sebou – byla příliš nesmělá. Marnie nejraději vzpomínala na okamžiky, kdy byla Denise nejšťastnější, což bylo při četbě. Dokázala se naprosto ponořit do jakékoliv knihy, kterou měla zrovna rozevřenou na klíně, prsty si pohrávala se stříbrným řetízkem medailonku na krku a očima kmitala po stránkách. Marniina otce to dopalovalo – jako by na ty knížky a na čas, který s nimi Denise trávila, žárlil. Marnie ale ráda sedávala vedle maminky a četla

si s ní. Občas vzhledla od své knížky a všimla si, že Denise přestala číst a místo toho zírá ven z okna.

„Jé, mě si nevšiměj!“ říkávala, když si všimla, že na ni Marnie kouká. „Jsem duchem nepřítomná. Jsem úplně někde jinde.“

Ale když ji Marniiny oči sledovaly nepozorovaně, Denise měla ve tváři naprosto prázdný výraz, jako by byla *doslova* nepřítomná, a to nejen duchem.

Chalupa byla pro Marnie bezpečným přístavem. Byla maličká a světlá, bez jediného temného koutu, nebylo v ní nic, co by jí připomínalo situace a lidi, kteří jí naháněli strach. Pokud člověka neznala a nedůvěřovala mu, dovnitř ho nepustila, a tak zde nebylo po nepříjemných pocitech ani neklidu jediné stopy.

Byla to Angharad, kdo Marnie vysvětlil, proč je důležité držet negativní vibrace ostatních dál od míst, kde chce odpocívat a cítit se v bezpečí, jako třeba v obývacím pokoji nebo v ložnici. „Stačí jediná myšlenka,“ řekla jí Angharad, „i jediná temná myšlenka po sobě může nechat malou stopu, něco jako šmouhu, a jakmile už tam jednou je, napáchá pěknou neplechu. Nejde zamalovat. Nejde vybělit. Bude tam už navždycky.“

„A co taková bitka?“ zeptala se jí Marnie, když se o tom spolu bavily krátce po smrti její matky, kdy sice bývala bolestně plaché dítě, ale alespoň se ještě stále dokázala trochu přimět k řeči.

„Bitka? Jakože hádka?“ Angharad nelibě zamlaskala a zakroutila hlavou. „Panenko skákavá, přece se nemůžeš uvolnit v místnosti, kde se někdo pohádal! I když se pak lidi udobří, ošklivý slova už zpátky nevezmou. Ty už nikdo nesmaže.“

Když Denise zemřela, bylo Marnie devět let. Denise byla něžnou, pozornou maminkou, tichou a laskavou. Jenže

všechny pěkné vzpomínky na ni poskvřnily následující události. Marnie se nemohla vrátit ke vzpomínkám na jejich společné chvíle, aniž by přitom nemyslela na to, že krátce poté Denise zemřela.

Marnie se proto se svou minulostí vyrovnávala z bezpečné vzdálenosti. Matka ležela na hřbitově a Alice, jak donedávna věřila, zase v moři. Dvě ženy, které milovala ze všech nejvíc, byly pryč – zůstaly ale natolik blízko, aby je mohla povolát, kdykoliv je potřebovala, a přitom natolik daleko, aby nenařušovaly její klid. Jenže minulost byla jako voda. Proti jejímu proudu byl člověk bezbranný.

V prázdninovém kempu Channel View byly nalezeny lidské ostatky a lidem, kteří již stačili jméno Alice Langové zapomenout, bylo nyní opět připomenuto. Spolu s ní se rozpomínali na úmorná letní vedra, na zákaz zalévání zahrad a vysušenou trávu, na krémy na opalování a spálení od slunce. Na léto, kdy do novin unikla ta příšerně intimní fotografie z Aliciny ložnice v karavanu 49, na obrys jejího těla na posteli, zmuchlané povlečení, spodní prádlo na podlaze. Rozpomínali se, že ona mladá žena zmizela a že podezření padlo na Willa Jonese. Posléze se našel někdo, kdo tvrdil, že viděl, jak šla Alice k vodě, načež její šaty vyplavaly na břeh zátoky. Pak se povíдалo, že se musela utopit, ale nikdy se po ní nenašla ani jediná stopa.

Až dodnes.

6

Will Jones stál na nádraží v Severn Sands s batohem přehozeným přes rameno a rozhlížel se kolem – připadal si jako postava v nějakém filmu.

Přítomnost připadala Willovi jako černobílý artový film, zatímco minulost pro něj byla plná barev jako na staré analogové kameře Super 8 s příliš ostrým jasnem, všude samá oranžová a sytě růžová, oslňující zlatavé podsvícení, s filmem, co se kodrcavě odvíjí od cívky, a roztřeseným projektorem vrhajícím snímky na zeď.

Když Alice spatřil poprvé, zrovna na kraji kempu čistil odvodňovací strouhu. Vody bylo málo, a tak strouha neodtékala a začínala být cítit. Celé odpoledne z ní vytrhával plevel, kosatce a rákosí a zrovna před sebou tlačil kolečko plné mokrého listí služební uličkou, co vedla za plotem kolem karavanů. Kolečko bylo kvůli svému nákladu těžké a ve vedru se z něj začala zvedat smrdutá pára. Její puch přivábil mušky.

Hrudí i paže měl Will svalnaté a díky práci venku byl i opálený. Holky se za ním najednou otáčely, což dříve neměly ve zvyku. Když do kempu přijeli rekreanti, jejich dospívající dcery se na něj při vykládání věcí z auta usmívaly nebo na

něj se žvýkačkami v puse neskrývaně zíraly. Malá Marnie Morahanová, která měla o aktivitách starších dívek vždycky přehled, mu přezdívala „svalnatec z reklamy“. Řekl jí na to, ať sklapne, ale ve skutečnosti se mu to líbilo. Holku neměl. Teda vlastně trochu ano. Jedna místní dívka, Daisy Bradshawová, se v kempu zastavovala každé odpoledne po směně v lékárně v Avonmouthu a někdy si spolu s Willem zašli do kiosku na zmrzlinu nebo na limču. Neprobouzela v něm ale nic víc než mírné podráždění. Daisy měla podlouhlý, zasmušilý obličej a zasněžené oči. Vlasy nosila svázané do pevného culíku, jenž dával vyniknout jejímu krku, který se svou šířkou vyrovnal jejímu obličejí. Nedokázala se bavit skoro o ničem jiném než o své práci, o tom, jak se pokouší vypořádat s roztrpčeností postarších a churavých zákazníků, a o tom, jak si lidé stěžují na ceny předepsaných léků. Hlas měla nudný a monotónní.

To bylo ono odpoledne, kdy přijela Alice. Poté, co Will čistil strouhu, mu po zádech stékal pot a páliho ho temeno. Říkal si, že se vrátí do chaty, kde bydlel s mámou, hlavu strčí pod studený proud vody a pak se z něj i napije – měl takovou žízeň, že by dokázal vypít celý kýbl, jenže vtom okem zachytil mezi listy v plotě pohyb a zaslechl ženský hlas, který zpíval písničku linoucí se z malého rádia. Moc dobře věděl, kde zrovna stál: za řadou menších karavanů určených pro sezonní zaměstnance kempu a pro lidi, co do kempu přicestovali sami. Karavany stály na takovém výčnělku, stranou od rodinných karavanů. Panoval tu větší klid a pohoda.

Will neměl ve zvyku potajmu sledovat rekreaty, ale hlas té mladé ženy byl tak sladce falešný a plný radosti, že si tentokrát nemohl pomoci. Neznámá stála za živým plotem, jen pár metrů od něj. Opatrně, aby si ho nevšimla, položil kolečko na zem, připlížil se k listnatému plotu a nakoukl skrze mezeru v listoví. Alice si zrovna věšela svoje věci k vodě na drátěný věšák, uchycený o rám okna na karavanu, a pohupovala se do rytmu hudby. Byla to natolik barvitá vzpomínka, až Willa

málem oslepovala. Viděl před sebou Alice, jak ždímá svůj li-
metkově zelený ručník, jak ho na obou koncích krouť a třese
jím a jak se kapky zablyští ve slunečním svitu a jsou ty tam.
Protřepáním ručník narovнала a přehodila ho přes věšák.
Pak popadla své mandarinkové bikiny, zmáčkla je v dlaních,
až si své bosé nohy pokapala vodou, a oba kousky připnula
kolíčky na věšák. Stála k Willovi zády. Měla na sobě křiklavě
žluté šaty bez ramínek, které jí končily těsně nad prsy, a na
hlavě měla do turbanu zavázaný další ručník. Kolem uší a ze-
zadu na krku se jí uvolnilo několik pramínků vlhkých vlasů.
Mezi krkem a rameny, kde ji původně před sluncem chránily
šňůrky bikin, měla jemné, světlejší vertikální proužky. Will –
celý rozpálený, vyprahlý a spálený od slunce – ji pozoroval
škvírou mezi tmavě zelenými listy a měl pocit, jako by zíral
do tůně s průzračnou vodou. Byla oslňující.

Z té vzpomínky se dospělému Willovi udělal knedlík
v krku. Volnou ruku sevřel pevně v pěst, až si nehty zaryl
do dlaně.

Alice. Alice. Alice.

V životě nepoznal nikoho, kdo by byl takový živel: byla
jako vítr dující na vrcholcích kopců nebo padající sníh nebo
rozbřesk – něco tak ohromného a intenzivního, jako když
měsíc ovlivňuje příliv a odliv, nebo tak malého a čilého jako
vlaštovka brázdící letní oblohu. Tak neodmyslitelně patřila
do tohoto světa. A odešla z něj. Už se nikdy nevrátí, a to jen
kvůli tomu privilegovanému, ubohému, slabošskému srabovi.

Will Jones uvolnil zaťatou pěst, protáhl si prsty a narov-
nal ramena.

Rozhlédl se kolem. Na nádraží v Severn Sands nebyla ani
noha, vyjma strojvedoucího, který vylezl ze své kabiny a mířil
si to k veřejným záchodkům.

Nezměnilo se tu zhora nic. Popraskaným betonem pro-
růstal plevel, na šedivém kamení mezi koleji se hromadily
odpadky a za zarážedly se vyjímal bezduchý graffiti. Daisy

po něm jednou chtěla, aby se tu s ní po práci sešel – a podala to tak, že nemohl odmítnout. Když vystoupila z vlaku, byla v obličejí celá rudá, blůzku měla sežmoulanou a v podpaží tmavé skvrny. Sešli společně na nábreží, koupil jim zmrzlinu a chvíli seděli na zídce a sledovali nastávající příliv. Daisy něco vykládala a Will se ji snažil zaujatě poslouchat, ale nešlo to. Bylo mu jedno, kolik stojí opalovací krém, bylo mu jedno, co všechno se dá koupit v akci dva za cenu jednoho, a bylo mu jedno i to, že se nějaká postarší ženská pořezala a zakrvácela celý kumbál. Z té představy se mu dělalo zle.

„To bylo moc pěkný,“ pochvalovala si Daisy, když už se měli na odchodu. „Sejdeme se zase zítra, jo?“

Chytila ho za ruku. Měla ji teplou a zpocenou.

„Že za mnou přijdeš, vid', Wille?“

„Jo,“ řekl, „jasně.“

„Budeš na mě čekat na nástupišti jako dneska?“

„Jasan.“

„Slibuješ?“ loudila z něj sladce, což se k ní nehodilo. Byl to kus ženský a byla ramenatá – sice pěkná, ale ne tím žensky jemným způsobem. „Slib mi to. Prosím, prosím.“

„Dyť jsem to už slíbil, ne?“ ucedil Will stroze.

Jeho slib však vyšel naprázdno. Druhého dne se na nástupišti už neukázal. Toho dne totiž zpoza živého plotu sledoval, jak si Alice věší věci k vodě, a na Daisy dočista zapomněl – jako by nikdy ani neexistovala.

Daisy. Jak dlouho tam na tom nástupišti asi čekala, než jí došlo, že se Will neukáže? Dokázal by si ji dnes ještě představit, jak tam stála, před čtyřiadvaceti a půl lety, jak se dívala na hodinky i na nádražní hodiny a říkala si, kde ten Will jen vězí?

Will Jones si ze zadní kapsy vytáhl telefon a natočil stanicí na krátké video, přičemž si přiblížil veliké kovové zarážky na konci kolejí, které měly vlakům zabránit ve srážce se zdí. Během svých zkoumání se naučil pořizovat krátká videa, která pak po vydání své nejnovější knihy zveřejňoval